

Koniec Świata

Żniwo

„A żniwo, to koniec świata.” – Mat. 13:39.

Zarówno w sensie dosłownym jak i symbolicznym, proces żniwa związany jest z czynnością zbierania (w chwili dojrzewania). Słowo to znajduje się w ośmiu miejscach w Nowym Testamencie i zawsze odnosi się do żniwa duchowego. W Starym Testamencie można je odnaleźć w czterdziestu jeden miejscach, gdzie najczęściej posiada dosłowne znaczenie; chociaż w niektórych przypadkach wydaje się, jakoby miało również znaczenie prorocze

W zapisie Ewangelii Mateusza 13:39 słowo „koniec” pochodzi z greckiego wyrazu *suntelia*, które nie oznacza chwili, a okres. Profesor W. E. Vine w swoim słowniku opisującym słowa Nowego Testamentu, stwierdza: „Słowo to nie oznacza zakończenia, ale zmierzanie zdarzeń do wyznaczonego punktu.” Oznacza to zatem, że gromadzenie Kościoła Chrystusowego, „żniwo” Wieku Ewangelii, ma trwać przez pewien czas, a nie będzie – jak uważa wielu Chrześcijan – efektem krótkiej chwili.

Dwa aspekty drugiego nadejścia

Koncepcja powracającego Chrystusa powtarza się w dwóch dość odmiennych kontekstach. Rozpatrzymy zatem kolejno znaczenie następujących wersetów:

„A jeśli pójdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli.” – Jan. 14:3

„Gdyż sam Pan na dany rozkaz, na głos archanioła i trąby Bożej zstąpi z nieba; wtedy najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie, potem my, którzy pozostaniemy przy życiu, razem z nimi porwani będziemy na obłokach w powietrze na spotkanie Pana; i tak zawsze będziemy z Panem.” – 1 Tes. 4:16 – 17

Teksty powyższe porównać należy z poniższymi fragmentami:

„A gdy przyjdzie Syn Człowieczy w chwale swojej i wszyscy aniołowie z nim, wtedy zasiądzie na tronie swej chwały.” – Mat. 25:31

„O nich też prorokował Henoch, siódmy potomek po Adamie, mówiąc: Oto przyszedł Pan z tysiącami swoich świętych.” – Jud. 14

Nie podlega dyskusji okoliczność, że Pan nie może przy-

chodzić po swoich świętych (o czym mówią dwa pierwsze wersety) i równocześnie przybyć z nimi (co sugerują dwa kolejne fragmenty). Jest również oczywiste, że przyście po świętych musi poprzedzić chwilę przybycia z nimi. Nowy Testament mianem „żniwa” określa właśnie ten czas, pomiędzy opisanymi dwoma wydarzeniami.

Słowo „koniec” z Mat. 24

Słowo „koniec” pojawia się w rozdziale 24 Ewangelii Św. Mateusza pięć razy, będąc tłumaczeniem trzech różnych greckich słów. Werset 31 nie nawiązuje do omawianego tematu; słowo „koniec” oznacza tam „najbardziej zewnętrzną część”.

Podczas kazania na Górze Oliwnej Jezus używa greckiego słowa *telos* (wersety: 6, 13 i 14), które oznacza pełny, zupełny koniec i odnosi się do konkretnej chwili; w przeciwieństwie do słowa *suntelia*, którego używają jego uczniowie w swoim pytaniu do Jezusa (werset 3) i które odnosi się do końcowego, szczytowego okresu wydarzeń.

Bazując na tej obserwacji sugerujemy, że wymienione w 24 rozdziale Ewangelii Mateusza znaki – będące odpowiedzią na pytanie naśladowców Jezusa – nie odnoszą się do ostatecznego zakończenia, lecz do wydarzeń prowadzących do tego zakończenia, czyli odnoszą się do okresu „żniwa”. Opis serii wydarzeń w tym rozdziale dotyczy zatem pytania, w jaki sposób naśladowcy Jezusa mają rozpoznać, że nadszedł właściwy czas, czas nie tylko powrotu ich Pana ale ich ostatecznego oswobodzenia, jakie ten powrót zwiastuje.>

Wydarzenia Żniwa

„I widziałem, a oto biały obłok, a na obłoku siedział ktoś podobny do Syna Człowieczego, mający na głowie swojej złotą koronę, a w ręku swym ostry sierp. A inny anioł wyszedł ze świątyni, wołając donośnym głosem na tego, który siedział na obłoku: Zapuść sierp swój i żnij, gdyż nastąpiła pora żniwa i dojrzało żniwo ziemi.” (Obj. 14:14 – 15)

Z powyższego fragmentu wyraźnie wynika, że postać podobna do „Syna Człowieczego” jest tym, któremu powierzone zostało dzieło żniwa. Innymi słowy, żniwo musi mieć miejsce po powrocie Pana, a nie być wydarzeniem poprzedzającym Jego przyście. „Pszemica” (synowie Królestwa) i „kakoł” (synowie Złego) miały rósć razem do czasu żniwa i zakazane było ich przedczesne rozdzielanie (Mat. 13:30 i 38).

Zebranie i zwiezenie pszenicy (przedstawiającej jednostki) do stodoły Ojca Niebieskiego oraz zebranie kąkolu i powiązanie go w snopy (przedstawiające systemy) na spalenie (zniszczenie) nie oznacza, że jednostki zostaną zniszczone na zawsze. Zostaną zniszczeni tak, jak zniszczony zostaje wróg, którego zmienia się w przyjaciela.

W rozdziale 14-tym Objawienia Jana czytamy o serii wydarzeń następujących w porządku chronologicznym:

- W wersetach od 1 do 5 czytamy o wizji stu czterdziestu czterech tysięcy świętych zgromadzonych przy swoim Panu na Górze Syjon.
- Wersety od 6 do 7 przedstawiają anioła zwiastującego całemu światu „ewangelię wieczną”.
- Werset 8 pokazuje upadek fałszywego systemu religijnego nazwanego Babilonem.
- W wersetach od 9 do 11 czytamy o konsekwencjach ciężących na tych, którzy pozostaną w tym fałszywym systemie.
- Werset 12 chwali „wytrwanie świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa”
- Werset 13 niesie obietnicę szczególnego błogosławieństwa umartw w Panu.
- Wersety od 14 do 16 opisują żniwo ziemi.
- W wersetach od 17 do 20 czytamy o drugim żniwie złej i niegodziwej reszty – „kąkolu”, o którym Mateusz pisze w 13-tym rozdziale swojej ewangelii.

Oddzielenie pszenicy od kąkolu, będące widoczną i wyróżniającą się częścią przypowieści, jest zatem postrzegane jako bezpośredni efekt zwiastowania „ewangelii wiecznej” – tej samej ewangelii, która była wcześniej zwiastowana Abrahamowi (Gal. 3:8). Zwiastowanie to wywołuje zatem podwójny efekt w postaci osądzenia fałszywego systemu Babilonu i wezwania prawdziwych świętych do opuszczenia go (Obj. 18:4). Po przeprowadzeniu tego oddzielenia, fałszywy system zostanie ostatecznie osądzony a następnie zniszczony, co pokazane zostało w obrazie palenia kąkolu, w zapisie Mat. 13:40-42.

Żeńcy

Kiedy Jezus wyjaśniał przypowieść uczniom, dokonał identyfikacji żeńców odpowiedzialnych za oddzielenie pszenicy od kąkolu, mówiąc „żeńcy zaś to aniołowie” (Mat. 13:39). Kim są ci aniołowie?

W tłumaczeniu Rotherham’a znajdujemy alternatywne tłumaczenie tego wersetu, które używa określenia „posłaniec”. Konkordancja Strong’a określa użyte w tym fragmencie greckie słowo *angelos* (#32) jako „posłaniec, w szczególności 'anioł’, a tym samym i pas-

tor.” Thayers proponuje: „posłaniec, wysłannik, ten który został posłany, wysłannik Boga.” W Biblii Króla Jakuba słowo to zostało przetłumaczone jako anioł 179 razy, a jako posłaniec 7 razy.

W dwóch miejscach (Mat. 9:37 i Łuk. 10:2) Jezus mówi o wielkości żniwa i robi uwagę o tym, że „robotników mało.” Następnie mówi: „proście więc Pana żniwa, aby wyprawił robotników na żniwo swoje” (Mat. 9:38). Z tych fragmentów jasno wynika, że wspomniani robotnicy, czy też żeńcy, to ludzie, głosiciele lub nauczyciele ewangelii, którzy mają wykonać to dzieło.

Odpowiedzialność żeńców

Określenie „wyprawił” z Mat. 9:38 pochodzi od greckiego słowa *exballo*, oznaczającego autorytatywny rozkaz, a nie zwykłą delegację. Słowo to wskazuje na poczucie pośpiechu w potrzebie działalności żeńców. Tak jak wielkie dzieło miało być dokonane w chwili gdy Jezus wypowiadał te słowa w okresie żniwa, albo końca, Wieku Żydowskiego, tak podobnie wielkie dzieło ma mieć miejsce w czasie żniwa Wieku Ewangelii, podczas jego powrotu.

Praca ta polega na obwieszczaniu przesłania, które rozdzieliłoby pszenicę, prawdziwych Chrześcijan, od kąkolu, czyli ich fałszywych odpowiedników. Przesłanie z Obj. 18:4: „wyjdźcie z niego, ludu mój” odnosi – choć nie bezpośrednio – ten skutek. Rozdzielenie pszenicy od kąkolu jest realizowane poprzez głoszenie „ewangelii wiecznej” zdecydowanie bardziej niż działałoby się to poprzez obwieszczanie bezpośredniego przesłania o rozłączeniu. Ewangelia głosi przesłanie o zamiarach Boga wobec całej ludzkości – wzbudzeniu z martwych i późniejszym przywróceniu człowieka do doskonałości i harmonii ze Stwórcą. Tym samym, słowa prawdy działają nie jak kij służący do wypędzania, ale raczej jak magnes, za pomocą którego można wydobyć prawdziwych Chrześcijan z zamroczenia nominalnymi formami Chrześcijaństwa do pełnej życia, osobistej relacji z Jehową. Przesłanie przepełnione miłością zawsze jest bardziej skuteczne niż to nasiąknięte groźbą i strachem.

Żeńcom zostało jednak powierzone jeszcze inne zadanie. Dwojaka natura działania żeńców opisana jest w przypowieści o pszenicy i kąkolu: „Pozwólcie obydwom rósć razem aż do żniwa. A w czasie żniwa powiem żeńcom: Zbierzcie najpierw kąkol i powiązcie go w snopki na spalenie, a pszenicę zwieźcie do mojej stodoły” (Mat. 13:30).

To drugie zadanie zebrania kąkolu i powiązania go w snopy na spalenie jest w tym wypadku powierzone jako działanie mające nastąpić przed zwiezieniem pszenicy do stodoły. Jednak w tłumaczeniu tej przypowieści przez Jezusa, ta kolejność jest odwrócona. Godnym

uwagi jest fakt, że spalenie kąkol jest ostatnim etapem żniwa: „Jak tedy zbiera się kąkol i pali w ogniu, tak będzie przy końcu świata. Syn Człowieczy pośle swoich aniołów i zbiorą z Królestwa jego wszystkie zgorszenia, i tych, którzy popełniają nieprawość, i wrzucą ich do pieca ognistego; tam będzie płacz i zgrzytanie zębów” (Mat. 13:40-42).

Harmonia pomiędzy tymi dwoma wyrażeniami polega na tym, że zbieranie kąkol w snopy rozpoczyna się przed gromadzeniem świętych, ale jego zniszczenie jest odłożone w czasie aż do chwili, gdy prawdziwi Chrześcijanie zostaną zgromadzeni w domu. Dokładnie taka sama procedura miała miejsce podczas żniw w krajach Bliskiego Wschodu w czasach biblijnych. Najpierw rozdzielano kąkol od pszenicy; oddzielony kąkol mógł następnie poczekać, aż zakończone zostaną o wiele ważniejsze czynności, związane ze zbiorem pszenicy do stodoły.

Ten sam przekaz dotyczy obu tych dzieł. Dla tych, którzy przyjmują przesłanie Ewangelii jest ona podstawą do rozdzielania i ostatecznego wyzwolenia; dla tych, którzy jej nie przyjmują, jest ona przesłaniem o karze i potępieniu. Wykonanie wyroku nie oznacza dosłownej, wiecznej śmierci tej klasy, ale jej zniszczenie jako kąkol i usunięcie systemów, które trzymały ją w niewoli.

Aluzje Starego Testamentu

Kilka fragmentów w Starym Testamencie opisujących literalne żniwo jest niedwuznacznymi obrazami obecnego żniwa. Brak miejsca nie pozwala na dokonanie gruntownego badania tych ilustracji, jednak mimo wszystko wyciągniemy z niektórych opisów kilka krótkich lekcji.

Joz. 3:15: „Jordan bowiem przez cały okres żniwa występował z brzegów”. Werset ten pozostaje w związku z opisem wejścia Izraela do Ziemi Obiecanej przekraczającego rzekę Jordan suchą nogą. W tej ilustracji Jordan przedstawia wydany na ludzi wyrok śmierci, a występowanie z brzegów może wskazywać na to, że żniwo zwiastuje czas, kiedy ten wyrok – wypełniony się – zostanie zniesiony.

1 Sam. 6:13: „A mieszkańcy Bet-Szemesz żęli właśnie pszenicę w dolinie. Podniósłszy oczy ujrzeli Skrzynię i uradowali się na jej widok.” Fragment ten opisuje powrót Arki Przymierza – symbolizującej obecność bożą – z niewoli filistyńskiej. Prawdą jest również i to, że od początku duchowego żniwa boża twarz znów jest zwrócona ku sprawom ziemskim.

Izaj. 18:4-6: „Gdyż tak rzekł Pan do mnie: Spokojnie będę się przyglądał z jego miejsca, jak żar przy świetle słonecznym, jak obłok rosy w skwarze żniw. Bo przed żniwem, gdy kwiat opadnie, a ząłazek zamieni się w dojrzałe grono, obetnie nowe kielki nożycami, a pędy usunie, odrzuci, i pozostawi razem drapieżnym ptakom górskim i zwierzętom polnym, aby drapieżne ptaki spędziły tam lato, a wszystkie zwierzęta polne tam przezimowały.” Skwar podczas żniwa byłby niemalże nie do zniesienia gdyby nie przerywał go ochładzający deszcz (patrz również Jer. 5:24). Porównując ten opis do żniwa duchowego możemy zauważyć, że czasy kłopotów i zmartwień są łagodzone delikatnym chłodem prawdy – „ewangelią wieczną”. Mimo że opisane powyżej żniwo dotyczy grona, a nie ziarna, jest ono również postrzegane jako czynność oddzielania – usuwanie pędów przed zebraniem dojrzałego grona.

Jer. 8:20: „Przeminęło żniwo, skończyło się lato, a nie jesteśmy wybawieni!” Tutaj grupa, która weszła do „miast obronnych” dowiadyuje się, że ominęło ją zbawienie, na które tak gorliwie miała nadzieje. Jest to trafny opis wielkiej rzeszy z Obj. 7, która nie zostaje wybawiona aż do chwili zakończenia żniwa, a następnie otrzymuje mniejszą nagrodę niż ta, o którą się starała.

Jer. 50:16: „Wytępcie z Babilonu tego, kto sieje, i tego, kto chwyta sierp w czasie żniwa; przed mieczem okrutnym zwraca się każdy do swojego ludu i każdy ucieka do swojej ziemi!” Tutaj czytamy o wypluwaniu fałszywych systemów religijnych, jakoby z ust Pana (Obj. 3:16), i o prawdziwych świętych uciekających z opresji swojej dawnej niewoli.

Jer. 51:33: „Albowiem tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Córka babilońska jest jak klepisko w czasie, gdy się je ubija; już wkrótce, a przyjdzie dla niej czas żniwa.” Podobnie jak w Obj. 14:17-20, nie chodzi tu o żniwo Kościoła, ale o niszczycielskie żniwo Babilonu. Jest o tym również wspomniane w prorocztwie Joela 3:13: „I sprzedam waszych synów i wasze córki w ręce synów Judy, a ci sprzedadzą ich Sabejczykom, ludowi dalekiemu. Tak powiedział Pan.”

Działalność rozprzestrzeniania prawdy oraz oddzielanie się wielu szczerých Chrześcijan od błędów przeszłości trwa od ponad stu lat. Wciąż jednak czeka praca przy żniwie. Zgłoszmy się zatem na ochotników, aby pracować na polu naszego Pana.

Hagensick Carl (USA)